

Załącznik nr 3

Katarzyna Person-Wooddin

I. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

- a) Magister Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej (Instytut Dziennikarstwa, Wydział Dziennikarstwa i Nauk Politycznych, Uniwersytet Warszawski, 2005)

Praca magisterska: *Życie kulturalne w getcie warszawskim przez pryzmat „Gazety Żydowskiej”*

Promotor: prof. Wiesław Władyka

- b) Doctor of Philosophy (Department of History, Royal Holloway, University of London, 2010)

Rozprawa doktorska: *„We didn't even know they were Jewish.” Assimilated, acculturated and baptised Jews in the Warsaw Ghetto*

Promotor: prof. David Cesarani

Recenzenci: prof. Antony Polonsky, dr François Guesnet

II. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych

Od roku 2012 do chwili obecnej adiunkt w Żydowskim Instytucie Historycznym im. Emanuela Ringelbluma w Warszawie.

III. Prezentacja osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65 poz. 595 ze zm.)

a. Tytuł osiągnięcia naukowego

Dipisi. Żydzi polscy w amerykańskiej i brytyjskiej strefach okupacyjnych Niemiec, 1945–1948

b. (autor/autorzy, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa)

Katarzyna Person, *Dipisi. Żydzi polscy w amerykańskiej i brytyjskiej strefach okupacyjnych*

Niemiec, 1945–1948, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2019, s. 382 (ISBN 978-83-65254-91-7)

Recenzenci: prof. Jerzy Kochanowski, prof. Andrzej Żbikowski

c. Omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz ze wskazaniem ich ewentualnego wykorzystania

Przedstawiona monografia *Dipisi. Żydzi z Polski w obozach DP w amerykańskiej i brytyjskiej strefach okupacyjnej Niemiec* jest efektem moich badań nad doświadczeniem osobistym powojennych migracji. Opisuje ona los Żydów z Polski w powojennych Niemczech, koncentrując się przede wszystkim na ich relacji z otoczeniem: polskimi dipisami (przesiedleńcami), miejscową społecznością niemiecką, żołnierzami wojsk okupacyjnych i przedstawicielami zarządzających obozami organizacji pomocowych.

Temat dipisów (zarówno żydowskich, jak i polskich) w powojennych Niemczech nie doczekał się do tej pory w polskiej historiografii wyczerpującego opracowania pokazującego całą wieloaspektowość i różnorodność zjawiska. W literaturze przedmiotu wciąż dominują wspomnienia oraz prace dotyczące poszczególnych zagadnień – przede wszystkim życia politycznego polskich dipisów i tzw. polskiej strefy okupacyjnej. Moim celem było stworzenie przeglądowej monografii przedstawiającej różne aspekty formowania się i funkcjonowania społeczności żydowskich dipisów. Opisuję kwestie religijne (zarówno łączące, jak i konfliktujące żydowskich dipisów), spory językowe i kulturowe (przede wszystkim związane ze stosunkiem do języka i kultury polskiej), politykę, stosunek do przeszłości (w tym kontekście – niezwykle istotny kontekst relacji z Polską) i przyszłości oraz wybory związane z kierunkiem emigracji.

Z badań przedstawionych w książce wyłania się obraz społeczności, która była kontynuacją przedwojennej żydowskiej społeczności w Polsce, zaś jej członkowie wciąż tkwili w przedwojennej i wojennej sieci powiązań. Jednocześnie grupa ta stawiała się czymś zupełnie nowym – odrzucała stary kraj i budowała nową tożsamość, tożsamość *Szerit hapleta* (hebr. ocalała resztką) – ocalałych z Zagłady. W czasie kilkuletniego pobytu w Niemczech polscy Żydzi stali się Żydami z Polski i wreszcie po prostu Żydami budującymi życie poza krajem urodzenia. Spoiwem tej społeczności było doświadczenie Zagłady i wiara w przyszłość narodu w Palestynie (niezależnie od ostatecznie wybranego kierunku emigracji). *Szerit hapleta* postrzegali się jako spadkobiercy sześciu milionów zamordowanych Żydów i

jednocześnie jako ci, za których sprawą dokona się odrodzenie narodu, wolnego od ciężaru życia w diasporze.

Szczególnie ważnym polem badawczym są stosunki żydowskich dipisów z Polską, zarówno na szczeblu instytucjonalnym, jak i prywatnym, a więc kwestia roli migrantów w krajach wychodźczych. Na dipisów – przedwojennych obywateli Polski – zarówno Polaków, Żydów, jak i Ukraińców, trzeba więc spojrzeć jako na integralną część powojennej historii Polski, nawet jeżeli, jak ci opisywani w książce, podjęli świadomą decyzję, żeby nie być już jej częścią.

Podstawowymi źródłami, na których opiera się moja monografia, są przede wszystkim indywidualne opowieści żydowskie: dzienniki, listy do rodzin i znajomych w Polsce i Palestynie, wspomnienia i wreszcie historie opowiedziane w wywiadach udzielonych wiele lat później. Ważnym materiałem do badania doświadczenia Żydów z Polski w obozach DP, a zwłaszcza ich stosunku grupowego do polskiej przeszłości i obecnego otoczenia, są dokumenty obozowego życia społecznego. Wśród nich znajdują się akta obozowych sądów honorowych, dokumenty Centralnego Komitetu Wyzwolonych Żydów i poszczególnych żydowskich komitetów obozowych, a przede wszystkim – bogato zachowana prasa żydowska wydawana w języku jidysz na ogromną skalę w amerykańskiej i brytyjskiej strefach okupacyjnych powojennych Niemiec.

Historia dipisów żydowskich oparta jest też na bardzo ważnych opowieściach polskich świadków: znajdujących się w obozach polskich oficerów łącznikowych (zarówno reprezentantów Polskiego Rządu na Uchodźstwie jak i władz powojennej Polski), polskich żołnierzy i wreszcie polskich dipisów. Do tej pory głosy te pozostawały nieobecne w literaturze światowej dotyczącej żydowskich dipisów. Korespondencja pomiędzy reprezentantami żydowskich dipisów a władzami polskimi dotycząca restytucji majątków czy ścigania zbrodniarzy wojennych pokazuje, w jakim stopniu jest to historia nieograniczona wyłącznie do granic obozów, czy nawet Niemiec, ale w pełni transgraniczna. Polska wpływała na dipisów, ale i dipisi wpływali na sytuację w Polsce.

Uzupełnieniem monografii jest bogaty wybór przetłumaczonych z języka jidysz artykułów z żydowskiej prasy dipisowskiej, ilustrujący zmiany społeczne zachodzące w obozach.

Podczas pracy nad książką przeprowadziłam obszerne kwerendy archiwalne w Nowym Jorku (AJC Archive, Archiwum Instytutu Piłsudskiego, YIVO), Jerozolimie (Yad Vashem, Oral History Division of the Avraham Harman Institute of Contemporary Jewry at the Hebrew University of Jerusalem), Londynie (Instytut Polski i Muzeum im. Gen. W.

Sikorskiego, The National Archive, Wiener Library, World ORT Archive), Monachium (Institut für Zeitgeschichte), Waszyngtonie (United States Holocaust Memorial Museum) i Warszawie (Archiwum Akt Nowych, Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Archiwum Żydowskiego Instytutu Historycznego, Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej). Kwerendy przeprowadziłam w ramach stypendiów i grantów badawczych: European Holocaust Research Infrastructure (Paryż i Monachium), Humboldt Research Fellowship for Postdoctoral Researchers (Monachium), Prins Postdoctoral and Early Career Fellowship (Nowy Jork). Moje badania były również finansowane przez grant podoktorski Fondation pour la Mémoire de la Shoah.

Powyższą monografię uzupełniają wydane przeze mnie artykuły na temat dipisów opublikowane w czasopismach naukowych i pracach zbiorowych. Jako jedna z pierwszych zajęłam się tematem funkcjonującego w obozach sytemu żydowskich sądów honorowych (społecznych) i jego wpływu na budowanie się powojennej społeczności żydowskiej¹. Zajmowałam się też szkoleniem zawodowym jako formą organizowania życia codziennego i przygotowania do emigracji w żydowskich obozach DP i wśród uchodźców żydowskich z Europy Centralnej i Wschodniej w Wielkiej Brytanii².

Efekty moich badań przedstawiane były na najważniejszych konferencjach związanych z historią Zagłady i jej następstw: Association for Jewish Studies Annual Conference (2014), Lessons and Legacies (2018), Beyond Camps and Forced Labour Conference (2015), Jan Randa Conference in Holocaust and Genocide Studies (2013) oraz na warsztatach grup badawczych zajmujących się historią bezpośrednio powojenną i rozliczeniami powojennymi, m.in.: New York University (2012), Princeton University (2013), Freie Universität, Berlin (2014), University of Cambridge (2018), Leibniz-Institut für jüdische Geschichte und Kultur (2019).

¹ Katarzyna Person, *Buliding a Community of Survivors in Post-War Jewish Honor Courts: the case of Regina Kupiec*, w: *Shoah: Ereignis und Erinnerung*, red. A. Bothe, M. Schärfl, S. Schüler-Springorum, Berlin, Hentrich&Hentrich, 2018, s. 171-184; też, *Jews denouncing Jews. Denunciations of putative collaborators and reactions to them in the postwar Jewish Courts of Honor*, w: *Jewish Honor Courts: Revenge, Retribution, and Reconciliation in Europe and Israel after the Holocaust*, red. G. Finder, L. Jockusch, Detroit, Wayne State University Press, 2015, s. 225-246; też, „A Jew from Eternal Nowhere.” *Polish-Jewish relations in the DP camps of Germany* „Kwartalnik Historii Żydów” 2013, nr 2, s. 312-318.

² *ORT and the Rehabilitation of Holocaust Survivors: A review of ORT Activities 1945-1956*, oprac. Katarzyna Person, London, World ORT, 2012; Katarzyna Person, „A Constructive Form of Help.” *Vocational training as a form of rehabilitation of Jewish refugees in Great Britain, 1939-1948*, „Melilah: Manchester Journal of Jewish Studies” 2011, t. 8, s. 84-95; też, *Szkolenia zawodowe ORT-u w obozach DP w Niemczech, Austrii i Włoszech* „Kwartalnik Historii Żydów” 2010, nr 2, s. 194-206.

W ciągu najbliższych lat zamierzam dalej zajmować się tematyką migracji powojennych oraz życiem społecznym w obozach DP. Interesują mnie przede wszystkim mechanizmy konstrukcji grupowej tożsamości dipisów w oparciu o tożsamość byłych więźniów obozów koncentracyjnych, żołnierzy, robotników przymusowych czy ocalałych z Zagłady oraz to, jak postrzegano w tym kontekście podziały przebiegające w obozach według linii narodowościowych, politycznych i związanych z doświadczeniem wojny. Rozpaczynam również regionalne badania porównawcze na temat tego, jak w Europie po drugiej wojnie światowej postrzegano kolaborację z III Rzeszą. Będą one w dużej mierze kontynuacją i poszerzeniem moich dotychczasowych badań nad oddolnymi inicjatywami rozliczenia z przeszłością w powojennej Polsce, Niemczech, Austrii i Włoszech.

IV. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych)

a. Publikacje

Poza monografią stanowiącą podstawę habilitacji jestem autorką dwóch monografii dotyczących getta warszawskiego.

Pierwsza z nich, *Assimilated Jews in the Warsaw Ghetto 1940–1943*, która została wydana w 2014 roku nakładem Syracuse University Press, była oparta o moją rozprawę doktorską obronioną w roku 2010 w Royal Holloway, University of London pod kierunkiem prof. Davida Cesaraniego. Dotyczyła ona roli zasymilowanych Żydów oraz chrześcijan pochodzenia żydowskiego w życiu społecznym i kulturalnym getta warszawskiego. Moim celem było znalezienie odpowiedzi na pytanie, jak ta grupa społeczna była postrzegana przez innych mieszkańców getta, w jaki sposób odnajdywała się w nowym otoczeniu i jak wypracowywała system wzajemnego wsparcia i więzów wspólnotowych pozwalający na podtrzymywanie w warunkach getta polskiej i katolickiej tożsamości. Społeczność zasymilowanych Żydów i katolików w getcie warszawskim była nieliczna, lecz odgrywała znaczącą rolę w codziennym funkcjonowaniu getta, zajmując kluczowe stanowiska (przede wszystkim w Judenracie i Żydowskiej Służbie Porządkowej). Przez większość mieszkańców getta była więc postrzegana przez pryzmat tych funkcji i tym samym widziana jako grupa uprzywilejowana. Moja dysertacja pozostaje jedną z nielicznych prac dotyczących tej tematyki i stanowi punkt wyjścia dla dalszych badań w tej kwestii.

Monografia została dostrzeżona i pozytywnie zrecenzowana w międzynarodowych czasopismach naukowych poświęconych historii Zagłady i Europy Środkowo-Wschodniej („Holocaust and Genocide Studies”, „Slavic Review”, „The Polish Review”)³.

Dalszym etapem moich badań nad gettem warszawskim oraz powojennymi rozliczeniami gettovej przeszłości jest monografia *Policjanci. Wizerunek Żydowskiej Służby Porządkowej w getcie warszawskim*, która ukazała się nakładem wydawnictwa Żydowskiego Instytutu Historycznego jesienią 2018 roku. Praca ta opiera się na obszernej i w dużej mierze dotychczas nieznanej bazie źródłowej, śledzi dynamikę zmian w strukturach Żydowskiej Służby Porządkowej, tworząc studium o dostosowywaniu się do pogarszających się warunków ekonomiczno-socjalnych prowadzących do destrukcji więzów wspólnotowych. Perspektywa wspólnotowa łączy się w moim studium z analizą dokumentów osobistych. Zapiski i relacje policjantów konfrontowane są z relacjami postronnych świadków i rodzin funkcjonariuszy. Pozwala to na analizę technik samousprawiedliwienia policjantów oraz opis pełnej złożoności ich losów i miejsca w społeczności getta. Ostatnią część książki stanowi opis powojennych losów gettowych policjantów i ich postrzegania w społeczności żydowskiej po Zagładzie.

W 2019 roku książka *Policjanci* została nominowana do nagrody historycznej tygodnika „Polityka”. W roku 2020 w wydawnictwie Cornell University Press ukaze się tłumaczenie publikacji na język angielski.

Kontynuacją mojej pracy nad historią getta warszawskiego i powojennych prób mierzenia się z przeszłością są studia procesów Jürgena Strooppa i Franza Konrada⁴. Artykuły te są ważnym punktem wyjścia do badań nie tylko historii powojennych procesów zbrodniarzy wojennych, lecz także wciąż bardzo mało zbadanej historii getta z okresu po „Wielkiej Akcji”, szczególnie organizacji wyzysku ekonomicznego.

Jestem również autorką i współautorką redakcji naukowej pięciu tomów dokumentów pochodzących z Podziemnego Archiwum Getta Warszawskiego⁵ – stworzonego w getcie

³ Gordon J. Horwitz, [recenzja w:] „Holocaust and Genocide Studies” 2016, t. 30, nr 1, s. 136–139; Liz Bryant, [recenzja w:] „The Polish Review” 2016, t. 61, nr 2, 2016, s. 125–127; Rachel Feldhay Brenner, [recenzja w:] „Slavic Review” 2015, t. 74, nr 3, s. 620–621.

⁴ Katarzyna Person, „Jürgen Stroop mówi”. *Proces Jürgena Stroopa w Warszawie. Materiały*, „Zagłada Żydów. Studia i Materiały” 2013, nr 9, s. 380–426; też, *Filatelisty w getcie warszawskim przypadki. Sprawa Franza Konrada*, „Zagłada Żydów. Studia i Materiały” 2011, nr 7, s. 252–268. Artykuły ukazały się w języku angielskim w „Holocaust Studies and Materials” 2013, nr 3, s. 293–309 i 357–403.

⁵ (Z Tadeuszem Epszteinem) *Archiwum Ringelbluma. Konspiracyjne Archiwum Getta Warszawy. Getto Warszawskie I*, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2016; (z Zofią i Michałem Trębacz) *Archiwum Ringelbluma. Konspiracyjne Archiwum Getta Warszawy. Dzienniki z getta warszawskiego*, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2015; *Archiwum Ringelbluma. Konspiracyjne Archiwum Getta Warszawy. Kolekcja*

warszawskim projekcie archiwalno-badawczym zawierającego najważniejsze źródła obrazujące zmiany społeczno-demograficzne, do których dochodziło w społecznościach żydowskich w okupowanej Polsce. Pełna krytyczna edycja Archiwum Ringelbluma to seria o ogromnym znaczeniu badawczym, zaś w ramach prac nad nią znacznie poszerzono dotychczasową wiedzę o getcie warszawskim i dokonano wielu istotnych odkryć związanych z jego historią. Redagowane przeze mnie tomy poświęcone były przede wszystkim dokumentom osobistym i tematyce życia codziennego getta warszawskiego i zostały recenzowane m.in. w „Yad Vashem Studies”, „East European Jewish Affairs”, „Zeitschrift für Ostmitteleuropa-Forschung”, „Zagłada Żydów. Studia i Materiały”⁶. Jeden ze zredagowanych przeze mnie w tej serii tomów – *Getto Warszawskie. Życie codzienne* – został wydany w tłumaczeniu na język angielski⁷. Rozbudowana edycja opracowanego przeze mnie dziennika Abrahama Lewina, zachowanego w Podziemnym Archiwum Getta, ukazała się również w specjalnej serii dokumentów osobistych z czasów Zagłady⁸.

Efektom moich badań nad Archiwum były również publikacje na temat wojennych i powojennych losów członków zespołu badawczego Podziemnego Archiwum Getta oraz na temat kolejnych wydań dokumentów z Podziemnego Archiwum Getta w kontekście historii cenzury instytucjonalnej i autocenzury redaktorów i domów wydawniczych w powojennej Polsce⁹. W oparciu o dokumenty z Archiwum publikowałam również na temat innych zagadnień związanych ze zmianami społecznymi w getcie warszawskim, przede wszystkim

Hersza Wassera, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2014; *Archiwum Ringelbluma. Konspiracyjne Archiwum Getta Warszawy. Spuścizny*, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2012; *Archiwum Ringelbluma. Konspiracyjne Archiwum Getta Warszawy. Getto warszawskie. Życie codzienne*, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2011.

⁶ Stephan Lehnstaedt, [recenzja w:] „Yad Vashem Studies” 2012, t. 40, nr 1, s. 247–262; Klaus-Peter Friedrich, [recenzja w:] „Zeitschrift für Ostmitteleuropa-Forschung”, 2015, t. 64, nr 4, s. 610–616; Joanna Nalewajko-Kulikov, [recenzja w:] „East European Jewish Affairs”, 2013, t. 43, nr 1, s. 103–105; Barbara Engelking, [recenzja w:] „Zagłada Żydów. Studia i Materiały”, 2014, nr 10, s. 943–953.

⁷ *Underground Archive of the Warsaw Ghetto*, tom 1, *Warsaw Ghetto. Everyday Life*, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2017.

⁸ *Dziennik Abrahama Lewina*, oprac. Katarzyna Person, tłum. Gennady Kulikov, Adam Rutkowski, Magdalena Siek, Warszawa, Żydowski Instytut Historyczny, 2015.

⁹ Katarzyna Person, *The initial reception and first publications of materials from the Ringelblum Archive in Poland, 1946–1952*, „Gal-Ed: On the History and Culture of Polish Jewry” 2012, t. 23, s. 59–76; też, *Hersz Wasser – strażnik archiwum*, „Zagłada Żydów. Studia i Materiały” 2011, nr 10, s. 297–303; też, *Genia Silkes, „Dwa spotkania z Emanuelem Ringelblumem”. Artykuł wspomnieniowy w czwartą rocznicę śmierci Emanuela Ringelbluma*, „Kwartalnik Historii Żydów” 2015, nr 256, t. 673–675; też, „Nie śmiać się, nie płakać, tylko rozumieć”. List Hersza Wassera do Ludwika (Eliezera) Hirszberga (7 lipca 1944), „Kwartalnik Historii Żydów” 2015, nr 256, s. 684–690.

ze zmianą roli społecznej kobiet¹⁰. W ramach prowadzonego w Instytucie Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego w latach 2013–2015 projektu badawczego „Pogromy. Przemoc kolektywna wobec Żydów na ziemiach polskich w XIX–XX wieku. Historia, pamięć, tożsamość” badałam złożone w Archiwum relacje dotyczące przemocy antysemickiej w okupowanej Warszawie w okresie przed zamknięciem getta.

Jako członkini interdyscyplinarnej grupy badawczej zorganizowanej na Uniwersytecie Hebrajskim w Jerozolimie zajmującej się Kestenberg Holocaust Child Survivor Archive pisałam również na temat znajdujących się w tej kolekcji wywiadów dotyczących okupowanej Warszawy i getta warszawskiego¹¹.

Obecnie jestem członkinią zespołu badawczego pracującego nad przygotowaniem wirtualnej *Encyklopedii Getta Warszawskiego*. Projekt, który ma być syntezą wszystkich prac nad pełną edycją Archiwum Ringelbluma oraz uzupełniać luki w dotychczasowych badaniach nad gettem warszawskim, realizowany jest w Żydowskim Instytucie Historycznym i finansowany przez Narodowy Program Rozwoju Humanistyki (nr rej. 11H 17 0128 85).

b. Działalność organizacyjna

Od 2012 roku byłam członkinią, a w latach 2014–2017 kierowniczką, realizowanego w Żydowskim Instytucie Historycznym grantu Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki „Archiwum Ringelbluma – Pełna Edycja” (nr rej. 11 H 12 0307 81). W ramach grantu wydano 22 tomy zredagowanych dokumentów z Podziemnego Archiwum Getta Warszawskiego (łącznie 1600 dokumentów). W projekcie brało udział ponad 70 redaktorów i tłumaczy, głównie z języka jidysz. W 2016 roku zespół edytorski projektu został wyróżniony nagrodą edytorską PEN Clubu.

Od 2019 roku kieruję grantem finansowanym przez Claims Conference for Jewish Material Claims against Germany i Taube Philantropies, w jego ramach w ciągu najbliższych pięciu lat dziesięć tomów dokumentów Archiwum Ringelbluma wydanych zostanie w tłumaczeniu na język angielski.

¹⁰ Taż, „Children ceased to be children.” *Reports of caretakers from the Warsaw Ghetto refugee points*, „Polin. Studies in Polish Jewry” 2017, t. 29, s. 341–352.

¹¹ Taż, „They were Jews, but they were very kind people”: *Polish language testimonies in the Kestenberg Archive*, w: *Children in the Holocaust and Its Aftermath*, red. S. Kangisser-Cohen et al., Oxford, Berghahn Books, 2017, s. 187–200.

c. Działalność popularyzatorska i edukacyjna

Jako wykładowca prowadziłam zajęcia w Instytucie Historii Uniwersytetu Warszawskiego (2018–2019, „Obcy czy swoi”, konwersatorium) i Monash University (2018, „Final journey: Remembering the Holocaust”, konwersatorium) oraz jako asystent w Holocaust Research Centre w Royal Holloway, University of London (2011, „Faith, Politics, and the Jews of Europe, 1848–1918”, seminarium). Gościnnie prowadziłam seminaria dla studentów na Uniwersytetach w Turynie (2019) i Tokio (2018).

Prowadziłam również warsztaty archiwalne dla studentów studiów magisterskich i doktoranckich na temat powojennej historii Żydów w Europie („Center for Jewish History Seminar on Archival and Historical Research”, Nowy Jork, 2014) oraz dwie serie wykładów („History of Jews and Judaism in Europe” i „Holocaust History and Historiography”) w ramach szkoły letniej European Summer Institute on the Holocaust and Jewish Civilization w Holocaust Research Centre at Royal Holloway, University of London (2012).

W ramach organizowanego przez Muzeum Holokaustu w Waszyngtonie projektu edukacyjnej platformy internetowej „Experiencing History: Jewish Perspectives on the Holocaust”¹² przygotowałam opracowania naukowe dokumentów źródłowych i teksty edukacyjne skierowane do studentów szkół wyższych dotyczące powojennych rozliczeń z przeszłością: odbioru przez społeczność ocalałych Żydów procesów nazistowskich sprawców i kolaborantów. Byłam też autorką koncepcji i wszystkich tekstów edukacyjnych na stronie internetowej poświęconej szkoleniom zawodowym w obozach DP: „ORT and the Displaced Person Camps”¹³.

W ramach pracy w Żydowskim Instytucie Historycznym od 2013 roku uczestniczę w działalności edukacyjnej Instytutu: prowadzę otwarte seminaria naukowe, wykłady dla studentów i nauczycieli oraz wykładam w ramach szkół letnich i zimowych organizowanych przez Instytut. Regularnie oprowadzam grupy studentów po wystawie stałej w Żydowskim Instytucie Historycznym i prowadzę warsztaty oparte na treści wystawy i dokumentach z Archiwum Ringelbluma. Aktywnie zajmuję się również działalnością popularyzatorską, biorę udział w audycjach radiowych i telewizyjnych oraz udzielam wywiadów prasowych dotyczących getta warszawskiego, a przede wszystkim Podziemnego Archiwum Getta Warszawskiego.

Ułetanyne Persoa - Wsodoli

¹² <https://perspectives.ushmm.org> [dostęp: 20.04.2019].

¹³ <https://dpcamps.ort.org> [dostęp: 20.04.2019].